

മംഗളോദയം.

൧൦൯൪ പൃത്തികം.

മംഗളം.

മംഗലമംഗലതാജിതം
കനകാ കനകാദ്രിരാജദൈവിത്രി
പഞ്ചശരപഞ്ചതാകരം
സഞ്ചിതസൗഭാഗ്യവല്ലഭീ ദിശതു.

വണ്ണശാസ്ത്രം.

‘പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ചിത്രമെഴുത്ത്’ എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിലയേറിയ ലേഖനം ‘മോഡർൺ റിവ്യൂ’ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മാസികയിൽ ശ്രീമാൻ ടി. എ. കോപീനാഥറാവു (എം. എ.) അവർകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു പ്രാചീനചിത്രങ്ങൾ ചിത്രമെഴുത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന വണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാഗം ചുരുക്കത്തിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്കു രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശുദ്ധവണ്ണങ്ങൾ.

൧. സിതം (വെളുപ്പ്), ൨. കണ്ഠളം (കറുപ്പ്), ൩. രക്തം (ചുവപ്പ്), ൪. പീതം (മഞ്ഞ), ൫. ശ്രാമം (നീലം) എന്നീ പഞ്ചവണ്ണങ്ങളെ ‘ശുദ്ധവണ്ണങ്ങൾ’ എന്നു പറയുന്നു. താക്കീകന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ വണ്ണങ്ങൾ ശുക്ലം, നീലം, രക്തം, പീതം, ധരിതം, ക

പിശം, ചിത്രം എന്നിങ്ങിനെ ഏഴാകുന്നു. എന്നാൽ മുന്പത്തെ പഞ്ചവണ്ണങ്ങളെയാണിവിടെ ആലോചിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ വെളുപ്പു സൂത്രസിലമാകയാൽ അതിനെ വിട്ടു, ശേഷം വണ്ണങ്ങൾ കാര്യം ചിത്രമെഴുതിന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് എങ്ങിനെയെന്നു താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

കറപ്പ്. കാരാറ്റാത്ത സ്ഥലത്ത് ഒരു വിളക്കു കുത്തിച്ചുവെക്കുക. അതിന്റെ മീതെ ചാണകം തേച്ചുണക്കിയ ഒരു മണ്ണാത്രംകൊണ്ടു കമിഴ്ത്തുക. കറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ കമിഴ്ന്ന ആ പാത്രമെടുത്ത്, അതിനുള്ളിൽ പററിയ കരി ചൂണ്ടിയെടുത്തു വെള്ളത്തിൽ കലക്കി വേറെ ഒരു മണ്ണാത്രത്തിലാക്കി കാരാത്തുവെച്ചു വാരിക്കുക. പിന്നെ അതു നിറം (നിറം=വേപ്പ്) പൂശ ചേർത്തുണക്കി സൂക്ഷിക്കുക.

ചുവപ്പ്. ഇതു രക്തധാതു അല്ലെങ്കിൽ ഗൈരികം (ചെങ്കാവിയ) കൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. നല്ല ചെങ്കാവിയെ പൊടിച്ചു കരടുകുണ്ടു ശീലപ്പൊടിയിട്ടു ധാരാളം വെള്ളമൊഴിച്ചു കലക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നു ചുവട്ടിൽ താഴുന്ന കരടുകൾ കളഞ്ഞ് ആ വെള്ളം വേറെ ഒരു പാത്രത്തിൽ ഒഴിച്ച് ഉരുവാൻ വെക്കുന്നു. ഈ ഉറുത്ത് എടുത്തു മണ്ണാത്രത്തിലാക്കി വാരിക്കുന്നു. ഇതു മേല്പറഞ്ഞ പശു ചേർത്തുണക്കി സൂക്ഷിക്കുക.

മഞ്ഞ. ഇതു പീതധാതു (മഞ്ഞക്കറ) യിൽനിന്നാണുണ്ടാക്കുന്നത്. ഉണ്ടാക്കുന്ന ക്രമം മുന്പത്തെപ്രകാരംതന്നെ.

നീലം ഇതും ഒരുതരം ധാതുവിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. പക്ഷേ ആ ധാതു കിട്ടുന്ന വഴി പരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഉണ്ടാക്കുന്ന ക്രമം മുന്പത്തെപോലെതന്നെ. ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രമുണ്ട്: ഇതിൽ ചേർക്കേണ്ടുന്ന പശു കവിതമച്ചുക്കുത്തിന്റെ പശുയാണ്.

മേല്പറഞ്ഞ പഞ്ചവണ്ണങ്ങൾക്കു പുറമെ ഉദ്ദമകതം, സിന്ധൂരം, മല്യരക്തം, ഹരിതം, അതിരക്തം, ലാക്കു, മനശ്ശില എന്നിങ്ങിനെ ചില വണ്ണങ്ങൾ കൂടി ചിത്രമെഴുത്തുകാർ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു. ഗൈരികം, സിന്ധൂരം, മനശ്ശില എന്നിവ ശുദ്ധി ചെയ്യാൻ ഒരു വിദ്യ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗൈരികം ഒരു ദിവസവും

സിന്ദൂരം അരംഭിവസവും വെള്ളംകൂട്ടി ഉരലിലിട്ടിടിക്കണമെന്നും, മനശ്ശില (മനയോല) വെള്ളംകൂട്ടാതെ ചൊടിച്ച് അഞ്ചുദിവസം വെള്ളത്തിലിട്ട് അരംഭിവസം വീണ്ടും വെള്ളംകൂട്ടി ചൊടിക്കണമെന്നുമാണു കാണുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ശുദ്ധിച്ചെടുത്തപ്പിന്നെ ഇവ നിംബപ്പുഴക്കൂട്ടി ഭണക്കി സൂക്ഷിക്കണം.

സ്വപ്നവണ്ണം. മുമ്പറഞ്ഞ വണ്ണങ്ങൾ കൂടാതെ സ്വപ്നവണ്ണം എന്നൊരു വണ്ണംകൂടി ആവശ്യമാണ്. നല്ലചാരുള്ള സ്വപ്നം വളരെ നേരിയ തകിടുകളായി അടിച്ച ചെറിയ കഷണങ്ങളാക്കി വെട്ടി ഉരലിൽ ഇടുക. അതോടുകൂടി കറെ മാദ്യമുള്ള പൂഴിയും ഇടണം. സ്വപ്നം ചൊടിയാവുന്നതുവരെ ഇത് ഉരലിലിട്ട് ഇടിക്കുക. ഈ ചൊടി ഒരു സ്തംഭികപ്പത്രത്തിലാക്കി വെള്ളമൊഴിക്കണം. അതിൽനിന്നു പൂഴി തള്ളി സ്വപ്നം ചേരെ എടുക്കുക. പിന്നെ പശകൂട്ടി സൂക്ഷിക്കുക. ഇതിൽ കൂട്ടേണ്ട പശ വജ്രലേപം (വജ്രപ്പശ) എന്നൊരു പ്രത്യേകതരം പശയാണ്. അതുണ്ടാകേണ്ടത് ഇങ്ങിനെയാണ്:—

എരുമത്തോലു ചെറുകഷണങ്ങളായി മുറിച്ചു വെള്ളത്തിലിട്ടു തിളപ്പിച്ചു ചേവിക്കുക. അതു വെന്തുരുക്കി പാറി വെണ്ണവേറലെയോ വുമ്പോൾ വാങ്ങി ആവശ്യമുള്ള വലുപ്പത്തിൽ ഉരുട്ടി ഉണക്കുക. ഇതാണു വജ്രപ്പശ. ഇതു ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കലക്കിയാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. ഇതു സ്വപ്നവണ്ണത്തിന്നു മാത്രമല്ല, മുമ്പറഞ്ഞ എല്ലം വണ്ണങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കാം.

മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ഉണക്കി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള വണ്ണ(ചായ)കൂട്ടു കൂൾ ആവശ്യപോലെ അലിയിച്ചു മഷിയറക്കി ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നു ചിത്രമെഴുത്തുകാരുടെ പതിവ്.

സ ക ര വ ണ്ണ ണ്ണ ള ൾ .

മേല്പറഞ്ഞ ശുദ്ധവണ്ണങ്ങൾക്കു പുറമേ, അവ തമ്മിലുള്ള സകരം നിമിത്തം പലതരത്തിലുള്ള വണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അവയ്ക്കു സകരവണ്ണങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ സങ്കീർണ്ണവണ്ണങ്ങൾ എന്നാണു പേർ പറയുന്നത്. സിതം (വെളുപ്പു), രാശതം (ചവപ്പു) ഇവകൂടിയാൽ ഗൌരം (റോസ്)വണ്ണമായി. സിതം, കൃഷ്ണം, പീതം എന്നിവ സമഭാഗ

മായി ചേർന്നുവന്ന വണ്ണത്തെ 'താരപ്ലവി' എന്നു പറയുന്നു. വെള്ളപ്പു കറുപ്പും സമം കൂടിയാൽ ഗജവണ്ണം. ചുവപ്പും മഞ്ഞയും ഒപ്പം കൂടിയാൽ ബകളവണ്ണം (കോഞ്ച്). രണ്ടോമറി ചുവപ്പും ഒരോമറി മഞ്ഞയും ചേർന്നാൽ 'അതിരക്ത'വണ്ണമാകുന്നു. രണ്ടോമറി മഞ്ഞയും ഒരോമറി വെള്ളപ്പും ചേർന്നാൽ 'പിംഗലവണ്ണം.' രണ്ടോമറി മഞ്ഞയും ഒരോമറി കറുപ്പും കൂടിയാൽ കരു പ്രത്യേകതരം ജലവണ്ണം (Deep water) ആകുന്നു. മഞ്ഞയും കറുപ്പും ഒപ്പം കൂടിയാൽ മനുഷ്യവണ്ണം കിട്ടുന്നതാണ്. ഹരിതാലവണ്ണവും ശ്രാമവണ്ണവും സമഭാഗമായി കൂടിയാൽ ശുകവണ്ണം (കിളിനിറം) ആവും. കൃഷ്ണവണ്ണവും ലാക്ഷാരസവും കൂടിയാൽ ഞാചരപ്പഴത്തിന്റെ നിറം (Violet). ലാക്ഷാരസവും ഇംഗുലിക അല്ലെങ്കിൽ 'ജാതിലിംഗ'വും ചേർത്താൽ കരു പ്രത്യേകതരം ചുവപ്പു കിട്ടുന്നതാണ്. കൃഷ്ണവണ്ണവും നീലവണ്ണവും കൂടിയാൽ കുന്തളനിറം കിട്ടും. ഇങ്ങിനെ വണ്ണങ്ങളുടെ സങ്കരത്താൽ പലതരം പ്രത്യേക വണ്ണങ്ങൾ കിട്ടുന്നതാണ്.

സ്വതന്ത്രവണ്ണങ്ങൾ.

'അംശമൽഭേദാഗമം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വെളുപ്പ്, ചുവപ്പ്, മഞ്ഞ, നീലം എന്നീ നാലു നിറങ്ങൾക്കു പല വകഭേദങ്ങളുണ്ടെന്നും അവ സ്വതന്ത്രവണ്ണങ്ങളാണെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവയിൽ വെളുപ്പിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ പറയുന്ന ഭാഗം നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവ ഇങ്ങിനെയാണ്.

I. ചുവപ്പിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ:—(1) അരണം=ഇതു മുയലിന്റെ രക്തത്തോടു സമമാകുന്നു. (2) രക്തം=ഇതു പാദുകപുഷ്പ (Shoe flower) തോടു തുല്യമാണ്. (3) ശോണം=ഇതു കിംശുക (മുരക്കു) പ്ലവുപോലെയോ തത്തയുടെ കൊക്കുപോലെയോ ചുകന്നിരിക്കും. (4) പാടലം=ലാക്ഷാരസത്തിന്റെ നിറം.

II. മഞ്ഞയുടെ വകഭേദങ്ങൾ:—(1) സ്പണ്ണവണ്ണം (2) കപിശം=പച്ചമഞ്ഞളിനു സമം (3) പീതം=ഹരിതാലംപോലെ (4) ഹരിതം=പച്ചക്കണ്ണിന്റെ നിറം.

III. നീലത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ:—(1) നീലം=മേഘവണ്ണം

പോലെ (2) ശ്യാമം=കാക്കയുടെ നിറം (3) കരാളം=മയിൽക്കഴുത്തിന്നൊത്തിരിക്കും (4) കൃഷ്ണം.

മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം, കാണാതെപോയ വെളുപ്പിന്റെ വകഭേദങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള പതിനാറുനിറങ്ങൾക്കു 'സ്വതന്ത്രവണ്ണങ്ങൾ' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സ്വഭാവവണ്ണങ്ങളും, ഉപവണ്ണങ്ങളും.

രേതമഹഷിയുടെ നാട്ടുശാസ്ത്രത്തിൽ നടന്നാരുടെ മുഖത്തു നിറം വരുത്തുവാനായി നാലു വണ്ണങ്ങളെ പറയുന്നുണ്ട്.—(1) വെളുപ്പ് (2) നീലം (3) മഞ്ഞ (4) ചുവപ്പ്— ഇവയെ 'സ്വഭാവവണ്ണങ്ങൾ' എന്നാണ് ഭരതൻ പറയുന്നത്.

സ്വഭാവവണ്ണങ്ങളിൽ ഈരണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ സങ്കരത്താൽ പലമാതിരി 'ഉപവണ്ണങ്ങൾ' ഉണ്ടാകുന്നു.

- I. വെളുപ്പും മഞ്ഞയും ചേർന്നാൽ=പാണ്ടു
- II. വെളുപ്പും ചുവപ്പും ചേർന്നാൽ=പത്മം
- III. വെളുപ്പും നീലവും ചേർന്നാൽ=കപോതം
- IV. മഞ്ഞയും നീലവും ചേർന്നാൽ=ഹരിതം
- V. നീലവും ചുവപ്പും ചേർന്നാൽ=കാഷായം
- VI. ചുവപ്പും മഞ്ഞയും ചേർന്നാൽ=ഗൌരം

ഇങ്ങിനെ 2- 4- 5- വണ്ണങ്ങൾ കൂട്ടിയാൽ പല പ്രത്യേക നിറങ്ങൾ ഉണ്ടാവും.

സങ്കരവണ്ണങ്ങൾക്കെല്ലാം എളും, കടുപ്പം (ഉദാഹരണം: എളുംചുവപ്പ്, കടുംചുവപ്പ്) എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടവസ്ഥകൾ ഉണ്ടെന്നു നാട്ടുശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ഭേദം വണ്ണങ്ങളുടെ കൂട്ടിലുള്ള മാത്രാഭേദത്താലാണുണ്ടാവുന്നത്. 'എളം' എന്നതിന്നു 1-ം, കടുപ്പത്തിന്നു 2-ം അംശങ്ങൾ ചേർക്കണം.

കെ. വി. എം.

പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം.

(൨)

ജീവനെ ബന്ധിക്കുന്നതായ കാരണങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്. (1) ഈശ്വരേച്ഛ (2) അവിദ്യ (3) കാമകർമ്മം (4) ലിംഗശരീരം (5) ത്രിഗുണാത്മകമനം (6) സ്ഥൂലശരീരം-ഇതിൽ ഈശ്വരേച്ഛയാണു നമ്മെ ബന്ധിക്കുന്നതായ ഏറ്റവും മഹത്തായ ശക്തി. “യമേവൈഷ്വൺതൈതേനലഭ്യഃ” (ആർ അദ്ദേഹത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നുവോ അയാളാണു മുക്തനായിരുന്നത്.) അങ്ങനാനാദിയായ മേൽപ്പറഞ്ഞ ബാഹ്യ അഞ്ചു കൂട്ടവും നമ്മെ കെട്ടിയിടുവാനായുള്ള മുഖ്യ കാരണങ്ങളായിരുന്നുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അനേകം ജെയിൽക്കാരാൽ കൈകാലുകളെല്ലാം മുറുകെ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവനായ ജീവൻ അല്പം സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതോടുകൂടി അതിരില്ലാത്തതായ സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നു. സദവദേശങ്ങളെ ചെച്ചിടവാനുള്ള വേദങ്ങളേയും ജഗദീശ്വരൻ ജീവന്റെ സഹായിയായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൃതയുഗത്തിൽ ജീവനു ദൈവികവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അനവധി വഴികളുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഈ യുഗത്തിൽ സത്യാഗ്രഹണമാണു നാടു വാഴുന്നത്. സകല ജീവികളും സന്തുഷ്ടചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്നു. ‘ധർമ്മം’ നല്ലകാലിന്മേലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ സകല രഹസ്യങ്ങളേയും ജനങ്ങൾക്കു നിഷ്പ്രയാസേന അറിയുമാറാക്കുന്നതിനു പുറമെ ദുർഗ്ഗണങ്ങൾ ശൂന്യങ്ങളായും ഭവിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ അരോഗദുഃഖഗാത്രന്മാരും ഏകദേശം 32 അടി വരെ ഉയരമുള്ളവരും സമ്പത്സമൃദ്ധിയോടു കൂടിയവരും ദീർഘായുഷ്യാന്മാരായി വർത്തിക്കുന്നു. ഈശ്വരചൈതന്യം സർവ്വദിക്കിലും പ്രകാശിച്ചു കൊണ്ടുമാരിക്കുന്നു.

ത്രേതായുഗത്തിൽ ധർമ്മത്തിന് ഒരു കാൽ നഷ്ടമാകുന്നു. അറിയത്തക്കവിധമില്ലെങ്കിലും ഈശ്വരചൈതന്യത്തിനും അല്പം കുറവു സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. രജോഗുണം പതുക്കെപ്പതുക്കെ മേല്പോട്ടുകയ

കാലനിണ്യം

പ്രാചീനമിന്ദുക്കളുടെ ഗവേഷണസാമർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കളിച്ചുകിടക്കുന്ന കാരോ തത്വങ്ങൾ വളരെ സഹായിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനെ തെളിയിക്കുന്നതിനു മിന്ദുക്കളുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികളെ ഉദാഹരണമായി എടുത്തുകാണിക്കാം. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗം കാലനിണ്യമാണ്. നാമിപ്പോൾ കണക്കാക്കിവരുന്ന കാലവ്യവസ്ഥ ഇതേ നിലയിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നുണ്ടായ കാരണം എന്തെന്നുള്ള വിചിന്തനം ജ്യോതിഷത്തിലെ രസകരമായ ഒരു വിഷയമാണ്. ഇതിനു മിന്ദുക്കൾ പണ്ടുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ചില വഴികൾ ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു പ്രാചീനമിന്ദുക്കളുടെ സൂക്ഷ്മശക്തി വ്യക്തമാകുതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആഴ്ചവട്ടം

ആഴ്ചകൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്ന ചോദ്യത്തിനു മഹാരാശികളാണ് ആഴ്ചകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നാണു മിന്ദുക്കൾ പറയുന്ന സമാധാനം. സൃഷ്ടി തുടങ്ങിയ ആദ്യത്തെ ദിവസം സൂര്യൻ ഉദിച്ചപ്പോൾ സൂര്യൻ കന്നമത്തെ ദിവസത്തെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു നാഴിക (മോര) സമയത്തിന്മേൽ ശക്തിയും അധികാരവും കൊടുത്തു. ആ ദിവസത്തിനു ആദിവാറം എന്നാണു പേര്. അതായതു സൃഷ്ടിയുടെ കന്നമത്തെ ദിവസം എന്നർത്ഥം. പിന്നെ ശുക്രൻ, ബുധൻ, ചന്ദ്രൻ, ശനി, ഗുരു, ക്ഷമൻ ഇവർ ക്രമേണ വന്നു. ഇവർ കാരോരുത്തർക്കും രണ്ടു നാഴിക (ഒരു മോര) വീതം സമയത്തിന്മേൽ അധികാരവും ശക്തിയും കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ഏഴു മോര അതായതു പതിനേഴു നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എട്ടാമത്തെ മോര വീണ്ടും സൂര്യനുതന്നെ കിട്ടി. പിന്നെ ക്രമേണ 9-ാം മോര ശുക്രനും, 10-ാം മോര ബുധനും എന്ന ക്രമത്തിൽ (ക്രമം:-രവി, ശുക്രൻ, ബുധൻ, ചന്ദ്രൻ, ശനി, ഗുരു, ക്ഷമൻ എന്നാണ്) 14-ാം മോരവ

ഘോഷം, പിന്നെ 15-ാം ഘോഷമുതൽ വീണ്ടും രവി, ശുക്രൻ, ബുധൻ തുടങ്ങിയവർ 31-ാം ഘോഷവരെയും അ
 ധിപന്മാരാരാകുന്നു. 22-ാം ഘോഷം വീണ്ടും സൂര്യന്റെ കാരാരിയാകുന്നു. ഒരു ദിവസത്തേക്കു ഇപ്രകാരം ആ
 കെ 24 ഘോഷയാണുള്ളത്. ഈ ക്രമത്തിൽ ബുധനോടുകൂടി 24-ാമത്തെ ഘോഷം അവസാനിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി
 ആ ദിവസവും അവസാനിക്കുന്നു. പിന്നെ ദിവസത്തെ ഒന്നാമത്തെ ഘോഷമേറ്റുപി ക്രമപ്രകാരം ചന്ദ്രന്റെ
 താണ്. അതുക്കൊണ്ടു രണ്ടാം ദിവസത്തെ ആദ്യത്തെ ഘോഷം കർക്കാവായ ചന്ദ്രന്റെ ദിവസം അല്ലെങ്കിൽ
 സോമവാരം (ചന്ദ്രവാരം) എന്ന പേർ രണ്ടാം ദിവസത്തിന്നും കിട്ടി. രണ്ടാം ദിവസവും ക്രമേണ ഘോഷങ്ങളെ
 കെ ഓരോ ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ഭാഗിച്ചുകൊടുത്താൽ 3-ാം ദിവസം ആദ്യത്തെ ഘോഷം കർക്കൻതായി വരും. ഇ
 ങ്ങിനെ ഏഴു ദിവസവും ഓരോ ആഴ്ചയുടെ അധിപന്മാരായ ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ആദ്യത്തെ ഘോഷം കിട്ടുന്നു. എട്ടാംദി
 വസം വീണ്ടും ആദ്യത്തെ ഘോഷാനന്ദം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു ആഴ്ചകൾ ഉണ്ടായത്. ആഴ്ചകളുടെ
 ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കൾക്കുപുരാതന മഹാരാജ സമുദായക്കാർക്കും റിക്കാർട്ടു കാണുകയില്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു ഈ
 തത്വം ഹിന്ദുക്കളോടു കിട്ടിയതാണ്. താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു് ഇതു വെളിപ്പെടും.

2

- ഞായർ 1. സൂര്യൻ (1) 8 15 22 29 36 43 50 57 64 71 78 85 92 99 106 113 120 127 134 141 148 155 162(169)
- വെങ്കി 2. ശുക്രൻ 2 9 16 23 30 37 44 51 58 65 72 79 86 93 100 107 114(121)128 135 142 149 156 163
- ബുധൻ 3. ബുധൻ 3 10 17 24 31 38 45 52 59 66(73)80 87 94 101-108-115 122 129 136 143 150 157 164
- തിങ്കൾ 4. ചന്ദ്രൻ 4 11 18(25)32 39 46 53 60 67 74 81 88 95 102 109 116 123 130 137 144 151 158 165
- ശനി 5. ശനി 5 12 19 26 33 40 47 54 61 68 75 82 89 96 103 110 117 124 131 138(145)152 159 166
- പുഷ്പം 6. ഭുവ 6 13 20 27 34 41 48 55 62 69 76 83 90(97)104 111 118 125 132 139-146 153 160 167
- ചൊവ്വ 7. കർക്കൻ 7 14 21 28 35 42(49)56 63 70 77 84 91 98 105 112 119 126 133 140 147 154 161 168

കരാഴ്ചയിൽ അടങ്ങിയ ഏഴ് ദിവസത്തിനകംകൂടി 168 ഫോറ യാണല്ലോ ഉള്ളത്. മേൽപ്പട്ടികപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ 1-25-49-78-97, 121, 145. ഈ ൨൨൮ ഫോറകൾ ക്രമത്തിൽ കാരോ ദിവസത്തെ തുടന്ന്. ആഴ്ചയിലെ കാരോ ദിവസങ്ങളാകുന്നു. 169, അതായതു ഞായറാഴ്ചയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഫോറ വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുന്നതായ സിലിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്രമേണ വീണ്ടും കാരോ ആഴ്ചകൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

സമയവിഭാഗം

ഒരു ദിവസത്തെ നാഴിക എന്ന പേരോടുകൂടി 60 സമഭാഗങ്ങളായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് കണക്കുപ്രകാരം 24 മണിക്കൂറിനു രണ്ടര നാഴികയാണ്. നാഴികയെ വീണ്ടും 60 വിനാഴികയായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടര വിനാഴികയെ ഒരു മിനുട്ടെന്നു പറയുന്നു. സമയത്തെ ഇത്ര ഭാഗിച്ചാൽ ആചക്രത്തിനു മതിയാകുമെങ്കിലും ഗണിതത്തിൽ അശേഷം പിഴവു വരാതെ കഴിപ്പാൻ ഫിത്തുകൾ സമയത്തെ ഇനിയും ചെറിയ ഭാഗങ്ങളായി ഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരുടെ കണക്കുപ്രകാരം ഒരു ദിവസം എന്നതു 24 മണിക്കൂർ x 60 മിനുട്ട് x 60 സെക്കണ്ടു അല്ലെങ്കിൽ 84600 സെക്കണ്ടാണ്. ഫിത്തുകളുടെ കണക്കുപ്രകാരം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു:—

- ഒരു ദിവസം = 60 നാഴിക
- 1 നാഴിക = 60 വിനാഴിക
- 1 വിനാഴിക = 60 ലിപ്പ
- 1 ലിപ്പ = 60 വിലിപ്പ
- 1 വിലിപ്പ = 60 പര
- 1 പര = 60 തല്ലര

അതായതു ഒരു ദിവസത്തിനു (60 x 60 x 60 x 60 x 60 x 60) 46,656000000 തല്ലരകളുണ്ടെന്നു സാരം. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഒരു ദിവസത്തെ അഞ്ചു സ്ഥാനങ്ങളായേ ഭാഗിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഫിത്തുകൾ ആയതു പതിനൊന്നു സ്ഥാനത്തായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. സമയത്തിന്റെ ഇത്ര ചെറിയ ഭാഗത്തെക്കൂടി കണ്ടെത്തിയ ഫിത്തു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കണക്കുകൾ ഒരു പ്രകാരത്തിലും തെറ്റുവാൻ ന്യായമില്ല.

മാസവിഭാഗം

ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിഞ്ഞു ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു ഒരു പ്രാവശ്യം ഭൂമിയുടെ എല്ലാ ഭാഗവും സൂര്യന്റെ ശക്തിക്കധീനമാകുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയെ പരാശിയെന്നു ചേരോടെ പന്ത്രണ്ടു ഭാഗമാക്കിയാൽ ഈ ഭാരോ ഭാഗങ്ങളും വഴിക്കുവഴി സൂര്യന്റെ ശക്തിക്കധീനമാകുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സൂര്യോദയത്തിൽ ഈ പന്ത്രണ്ടുഭാഗത്തിൽ ഏതു ഭാഗത്തെ സൂര്യൻ സ്തുതിക്കുന്നുവോ, ആ ഭാഗത്തിന്റെ ചേരാണ് ആ മാസത്തിന്റെ പേരായിത്തീരുന്നത്. മേടമാസത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ ദിവസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മേടം രാശി സൂര്യന്റെ ശക്തിയിൽ വെടുന്നു. കാരോ രാശികളെയും അവാസ്ഥാനുസരണം വ്യാപ്തിയനുസരിച്ചു ഡിഗ്രികളായി ഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയതു താഴെ ചേർന്നു.

മാസം	ഭാഗം	മാസം	ഭാഗം
മേടം	31	തുലാം	30
എടവം	31	വൃശ്ചികം	29
മിഥുനം	32	ധനു	30
കർക്കിടകം	32	മകരം	29
ചിങ്ങം	31	കുംഭം	30
കന്നി	31	മീനം	30

ഇപ്രകാരം ആക 365 1/2 ഭാഗമാണ്. അധികമുള്ള മൂക്കാൽ ഭാഗം വല രാശികളിലുമായി കുറയുന്നതാണ്

സൂര്യൻ മേടമാസം 1-ാംനും മേടം രാശിയിലെ 1-0മത്തെ ഭാഗത്തിൽ ഉദിക്കുന്നു. 2-ാംനും മേടം രാശിയിലെ 2-00 ഭാഗത്തിൽ ഉദിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം 31-00നും ആകമ്പോൾ 31-0മത്തെ ഭാഗത്തിൽ ഉദിക്കുന്നു. പിറ്റൊ ദിവസം എടവമാസം തുടങ്ങുകയായി. കാരണം പിറ്റൊ ദിവസത്തെ ഭാഗം എടവം രാശിയുടെ ഒന്നാം ഭാഗമാണ്. ആ ഭാഗത്തിലാണ് സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ 365 1/2 ഭാഗത്തിലും ക്രമേണ കഴിയുമ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു രാശിയും കഴിഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടു മാസവും കഴിഞ്ഞു. കെല്ലേം ഒന്നും കഴിഞ്ഞു. ചീണ്ടും മേടമാസം ആരംഭമായി. സൌക്യത്തിനുവേണ്ടി കാൽ ദിവസം തള്ളി കൊല്ലത്തിനു 365 ദിവസമെന്നു പറയുന്നു. പക്ഷെ നന്നാലുകൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ 366 ദിവസം കൊല്ലത്തിനു

ണമെന്നതാണ്. കാരോ ദിവസം ക്രമേണ കാരോ ഭാഗങ്ങളിലായി സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നു എന്ന തത്വം ഇതുകൊണ്ടു വിശദമാകുന്നതാണ്ല്ലോ.

മേല്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിലൊക്കെ ഈശ്വരഭയം വരുന്നതാണ്. ഈ ശാസ്ത്രം കാരോ രാജ്യത്തു കാരോ വിധത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. ഭൂമി അന്ധാകാരത്തിലായതുകൊണ്ടു സൂര്യന്റെ ശക്തി കാരോ ദിക്കിൽ കാരോ പ്രകാശത്തിലാണ്. അതിനാൽ കാരോ രാജ്യങ്ങൾ കാരോ തരമായ രാശിചക്രങ്ങളാണുപയോഗിച്ചു വരുന്നത്.

സി. കെ.

വിവാഹവും നിത്യബ്രഹ്മചര്യവും.

നിത്യബ്രഹ്മചര്യം പരിഷ്കാരവൽനയോടുകൂടി ലോകത്തിൽ പരന്നിട്ടുള്ള ഒരു പാഠമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും അത്ഭുതം വിശ്വസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ അപരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വിവാഹത്തിനു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്വവും, അവരുടെയിടയിൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു കൊടുത്തുവരുന്ന താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയും ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മേല്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം തീരെ അർത്ഥമാകാതെ ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. അപരിഷ്കൃതരുടെയിടയിൽ യൗവനം പ്രാപിക്കുന്നതോടുകൂടി വിവാഹവും നടത്തുവാൻ വലിയ നിബ്ബന്ധമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെയിടയിൽ യൗവനദശ പ്രാപിച്ചു സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽ വിവാഹം ചെയ്യാത്തവരുടെ തുക ഏത്രയോ ചുരുക്കമാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല നിത്യബ്രഹ്മചാരികളായിരിക്കുന്നവരെ അവർ വളരെ പുച്ഛിച്ചു വരുന്നു. 'ഡാക്കോട്ടാ' വർഗ്ഗക്കാരുടെയിടയിൽ ഒരു അഭാർത്ത്യനെ കണ്ടതായോർമ്മയില്ലെന്നു 'പ്രെസ്കോട്ട്' എന്ന സഞ്ചാരി പറയുന്നു. ആ പ്രിസയിലെ ചില കാപ്പിരിസ്ത്രീകൾക്കു നിത്യകന്യകാത്വവും, വിധവാവസ്ഥയും മരണതുല്യമാണെന്നു 'അഡയർ' എന്ന പണ്ഡിതൻ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സമാത്രാദിവിൽ ഒരു

യന് ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്ന മാർസ്ഡൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “എന്റെ ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ള ജില്ലയിൽ എണ്ണായിരത്തിലധികം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുണ്ട്. ഇവരിൽ മുപ്പതു വയസ്സിനു മുമ്പു വിവാഹം കഴിയാത്ത പത്തു പേരെ കാണുമോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്”. വിവാഹത്തിലഭിരുചി കാട്ടാത്തവരെ എത്രയോ നിസ്സാരന്മാരായും, പരിഹാസ്യന്മാരായുമാണ് അവരിഷ്ടതർ കരുതിവരുന്നത്. ‘സൻടാൽ’ വഴുത്തിൽ “അഭായ്നായ കരുവനെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒരുപോലെ ചെറുക്കുന്നു. അവനെ ഒരു ചോരന്റെറയൊ, ക്ഷുഭപ്രയോഗിയുടേയോ നിലയ്ക്കാണു കരുതിവരുന്നത്. അവനെ മനുഷ്യവഴുത്തിൽപ്പെട്ടവനായിത്തന്നെ ഗണിക്കുകയുമില്ല.” കറുപ്പിരികളുടെ സഭകളിൽ നിത്യബ്രഹ്മചാരികൾക്കു പ്രവേശമില്ല. അഭായ്നായി മരിച്ച കരുവന്റെ ആത്മാവിനു സ്വർഗ്ഗപ്രവേശമില്ലെന്നാണു ഫിജിദീപുകാരുടെ വിശ്വാസം. ഇങ്ങിനെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു ബ്രഹ്മചയ്ക്കും വളരെ നികൃഷ്ടമായിട്ടാണു പരിഷ്കാരമില്ലാത്തവർ കരുതിവരുന്നതെന്നു തീർച്ചയാവുന്നുണ്ടല്ലോ.

പരിഷ്കൃതരിൽത്തന്നെ ബ്രഹ്മചയ്ക്കും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറവ് ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നതായിക്കാണാം. അതായതു പരിഷ്കാരം കുറഞ്ഞ കൂട്ടരിലാണു ബ്രഹ്മചയ്ക്കും കുറഞ്ഞുകാണുന്നത്. പരിഷ്കാരപരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിച്ച പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വഷംപ്രതി അഭയ്ക്കുകകളുടേയും, അഭായ്ക്കന്മാരുടേയും സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുവെന്നു കാനേഷുമാരി കണക്കു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തീരെ കുറഞ്ഞാരുല്ലെന്നും, അദ്ധ്വപരിഷ്കൃതനില കഷ്ടിച്ചെത്തിയെന്നും സമ്മതിക്കുന്ന ചൈന, ഇന്ത്യ, ഈജിപ്ത് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ നിവാസികളുടെയിടയിൽ നിത്യബ്രഹ്മചയ്ക്കും കുറവായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ‘ലാസ്കലാ’ എന്ന ദിക്കിൽ വിവാഹം കഴിക്കാത്ത പുരുഷനെ ‘മൊട്ട്’യടിച്ചുവിടുകത്രേ! ചീനരാജ്യത്തു വിവാഹത്തിനു മുമ്പു മരിക്കുന്നതു വലിയ കഷ്ടമായിട്ടാണു കരുതിവരുന്നത്. ഇപ്രകാരം മരിച്ചുപോകുന്നവരുടെ ആത്മാവിനു (മരണശേഷം) ഒരു വിവാഹം നടത്താറുണ്ടത്രേ. ഫിബ്രുജാതികാരുടെയിടയിൽ “ഭായ്യില്ലാത്തവൻ മനുഷ്യനല്ല” എന്നൊരു പഴമൊഴി കൂടിയുണ്ട്. ഇവർ ഹിന്ദുമതക്കാരല്ലെങ്കിലെങ്കിലും

തശബ്ദത്തിന്റെ വ്യാപ്തവ്യോപകരണങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നവനാണ് ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾക്കും, അറിയെ സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വാദങ്ങൾക്കും ഇടയാകുന്നത്. സംസ്കൃതം വ്യവഹാരദേശയിൽ ഇരുന്ന എന്നു പ്രബലമായി ശരിക്കുന്നവർ അതിന്റെ വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ; അല്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവർ വ്യാപ്തമായ സങ്കുചിതാർത്ഥത്തെ സ്വീകരിച്ചു എന്നു സമാധാനപ്പെടാം. മദ്ധ്യസ്ഥനായ നാമാകട്ടെ രണ്ടു വിധാർത്ഥത്തേയും ഗ്രഹിച്ചു എന്നു മിരിക്കട്ടെ.

എഫ്. രാമസ്വാമി അയ്യർ ബി. എ.

ജാതികളും വൃത്തിമയ്യാദകളും.

മണ്ണാർ പാട്ട് - തോറററ

കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എന്റെ മേച്ചിങ്ങാപ്പറത്തു ചെട്ടിയാനെ മാറിമ്പം ചുതൊന്നെന്നിക്കു കളിക്കേണമിപ്പോൾ. എന്നതിനെ കേട്ടു ചെട്ടിയാനോട് ഒരു തട്ടംകരവും നിരത്തുന്നോരു നേരത്തു കൈവരകു ചുതെടുത്തു കൈപിടിച്ചു. പിടിവരകുചുതിളക്കിക്കളിതുടങ്ങുന്നോരു നേരത്തു അച്ചുതിലും അച്ചുരകപ്പോരിലും പോർത്തോറു പോർ പിഴച്ചു മേച്ചിങ്ങാപ്പറത്തു ചെട്ടിയാൻ. അങ്ങോട്ടു വെച്ചിനനെറിയ്ക്കു നേർപ്പുയ് നെറിക്കു നെറിപ്പട്ടം ഇങ്ങോട്ടു പണയമായി വീണ്ടെടുക്കുന്നോരുനേരത്തു രണ്ടാമാനന്ദിനതട്ടം കരനിരത്തി. കൈവരകുചുതെടുത്തു കൈപിടിച്ചു പിടിവരകുചുതെടുത്തു കളിതുടങ്ങുന്ന നേരത്ത് അച്ചുതിലും അച്ചുരകപ്പോരിലും പോർത്തോറു പോർപിഴച്ചു മേച്ചിങ്ങാപ്പറത്തു ചെട്ടിയാൻ. വെയ്യതെടാ വെയ്യതെടാ, എന്റെ മേച്ചിങ്ങാപ്പറത്തു ചെട്ടിയാനെ ചുതിൽ തോററതിനു പണയം വെക്കു എന്നു ചോദിച്ചു. അങ്ങോട്ടുവെച്ചിന കഴുത്തിനു കഴലാരം മാറിന്നു മാർതാലി ഇങ്ങോട്ടു വീണ്ടുവെക്കുന്നോരു നേരത്ത് ആ തട്ടം

മ പ്പലകകളങ്ങോടു മാറിവെച്ചു പൊന്മകൻ. മൂന്നാമാനന്ദിനതട്ടം കരനിരത്തി കൈവരങ്കച്ചുതും എടുത്തു കൈപിടിച്ചു. പിടിവരങ്കച്ചുതിളക്കിക്കളിത്തുങ്ങുന്നോരനോത്ത് അച്ചുതിലും അച്ചുരങ്കപ്പോരിലും പോർത്തോറ്റു പോർ പിഴച്ചു മേച്ചിങ്ങാപ്പാത്തു ചെട്ടിയാൻ വെയ്യതൊടാ വെയ്യതൊടാ എന്റെ മേച്ചിങ്ങാപ്പാത്തു ചെട്ടിയാനെ അങ്ങോടു വെച്ചു പണയം ഇങ്ങോടു വീണ്ടുവെച്ചാണ് എന്നു കല്പിച്ചു. കണ്ണു രണ്ടു കനകവള വിരൽ പത്തിനു മണിമോതിരം ഇങ്ങോടു വീണ്ടെടുക്കുന്നു പൊന്മകൻ. നാലും മൂന്നും ഏഴാമാനന്ദിനതട്ടം കരനിരത്തി. കൈവരങ്കച്ചുതെടുത്തു കൈപിടിച്ചു പാടിവരങ്കച്ചുതെടുത്തു കളി തുടങ്ങുന്നോര നേരത്തു ചെട്ടിയാന്റെ ചുതിനെ ചെട്ടി ചെട്ടിയാന്റെ കര തടുത്തു. ചെട്ടിയാൻ ചുതിലും, തോറ്റു തളർപ്പെട്ടു അറയരിക്കുന്നു. വെയ്യതൊടാ വെയ്യതൊടാ എന്റെ മേച്ചിങ്ങാപ്പാത്തു ചെട്ടിയാനെ. മാറിമ്പം ചുതിനടുത്ത പണയം പലതും വെയ്യ് എന്നു ചൊല്ലി. ചെട്ടിയാന്റെ കോട്ട ഗോപുരം മതിലാസ്ഥാനം കണ്ടർമാളികയും കൂടി പണയമെഴുതി കൊടുക്കുന്നോര നേരത്തിലുണ്ട് ഇങ്ങോടു മാറിവെക്കുന്നോര നേരത്തിലുണ്ട് ചെട്ടിയാനെയെത്തിപ്പിടിച്ചു ചെറുകയറാലെ വരിക്കക്കെട്ടി ചിത്രമണിത്തുണിനോടു ചേർത്തു കെട്ടുന്നോര നേരത്തിലുണ്ട്. ചുതാടും മണിപ്പലക തല്ലിപ്പൊളിച്ചു ചുതാടും കരകുത്തി മുറിച്ചു ചുതാടുന്ന പടക്കൊട്ടിലിന്റെ നാലുകോടിക്കൽ തീക്കൊടുത്തി. ചെട്ടിയാനുള്ള കാലത്തും ചോണോടുള്ള കാലത്തും ചുതാട്ടെന്നും മണിപ്പലകയെന്നും കേൾക്കരുതേ എന്നു ചൊല്ലി. ചങ്ങാതിയും ചങ്ങാതിയൊത്തു കിഴക്കുകൊല്ലം ചോണ ടു വിരത്തുണിനായി വഴിവോരുന്നോര നേരത്തികലപ്പോൾ. ഇടുപടിതോരണം കാടിക്കടന്നു അച്ചാലും അച്ചരകും കടന്നു കാറിനെത്താകരിമ്പനയും കടന്നു വീരനങ്ങാത്തോടും പുഴയും കടന്നു പള്ളുങ്കവട്ടുവാറ്റപ്പാറും കാടിക്കടന്നു കിഴക്കുകൊല്ലത്തു ചൊന്നിൻപോർ പടിക്കൽ നിവിരെ ചെന്നു വഴിപ്പുറപ്പെട്ടു. എന്നതിനെ കണ്ടു കിഴക്കുകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മയുണ്ട് വെള്ളി ശ്രീകിണ്ടിയിൽ തണ്ണീർകോലവും പകന്നുവെച്ചു വെള്ളിയാവണപ്പലകയും വലിച്ചിട്ടു ദൃഷ്ടിയോടെ തിരുമുഖവും കഴുകി വെള്ളിയവണപ്പലകമേൽ

ചെന്ന് അറയിരിക്കുന്നു ചോണാട്ടുണ്ണിപ്പൊന്മകൻ. എന്നതിനെ കണ്ടു നല്ലമ്മയുണ്ട്, കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എന്റെ മകനെ കിഴക്കും കൊല്ലത്തു വിരത്തുണിന്നായിട്ടാണ് കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു ചങ്ങാതി തിരുകോളം വഴിവന്നു പുറപ്പെട്ടു എന്നു കല്പിച്ചു. മലയാളമു മകക്കുഴൽ മുടിദേവിയാളു് എവിടെവെച്ചു പോന്നുവെന്റെ മകനെ എന്നു ചോദിച്ചു. അസ്ഥിയും പൊന്നും വനവാസത്തു വെച്ചു പോന്നു എന്നു പടപറഞ്ഞു. ഇന്നിത്താനെ കേൾപ്പതുണ്ടോ എന്റെ മകനെ നീ മലയാളമു മകക്കുഴൽ മുടിദേവിയാളെ അങ്കിയും പൊന്നും വനവാസത്തുനിന്നു കൊണ്ടുചന്ന് ഏഴുനാളത്തെ വിരത്തുണ്ടു് എന്റെ കോവിക്കൽ എന്നു കല്പിച്ചു.

(തുടരും)

മലയാളത്തിലെ ഗദ്യരചന.

മലയാളഭാഷയിൽ ഗദ്യമഴുതുന്നവർ ദിനംപ്രതി വലിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു വളരെ സന്തോഷപ്രദമാണ്. എന്നാൽ, ഈ നവീനഗദ്യകാരന്മാരിൽ പലരും, ഗദ്യലേഖനവിഷയത്തിൽ അഭ്യസനം അനുസരിക്കേണ്ട ചില നിയമങ്ങളെ അത്ര വിലവെത്താതിരിക്കുന്നതു പ്രസനകരവുമാണ്. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ഉപയോഗത്തിനായും വിശിഷ്ട വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അറിവിന്നായും, ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

പദ്യമെന്നപോലെതന്നെ ഗദ്യവും ശബ്ദാത്മങ്ങളെ അപലംബിച്ചാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്. ഉപയിൽ ശബ്ദം ശരീരവും അത്മം ജീവനമാണെന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ രണ്ടു സംഗതികളേയും സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഗദ്യകാരൻ പലരും മനസ്സികത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്നാമതു ശബ്ദത്തെത്തന്നെ എടുക്കുക: ഒരു ഗദ്യത്തിൽ ഭംഗിയുള്ളവയും അ

തമുള്ളവയും ആയ അനേകപദങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം ഗദ്യത്തിന്റെ ശബ്ദഭംഗിയെ പരിഗണിച്ചുകൂടുന്നതല്ല രചനാഗുണമാണ് ശബ്ദഭംഗിയ്ക്കു നിയമാകുമായിട്ടുള്ളത്. ഒരു മനുഷ്യനു മറ്റൊരതു യോഗ്യതകളുണ്ടെങ്കിലും, അയാൾ കാഴ്ചയിൽ വളരെ വിരൂപനാണെങ്കിൽ, അയാളെ കാണുവാനും അയാളോടു പെരുമാറുവാനും സാധാരണയായി നമുക്കൊരു വൈമുഖ്യം ഉണ്ടാവാറുണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെയാണു ഗദ്യത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. ഒരു ഗദ്യം എത്രതന്നെ ഗുണഭൂയിഷ്ഠമായിരുന്നാലും, അതർഹ്യമല്ലെന്നായിരുന്നാലും, രചനാഗുണമില്ലെങ്കിൽ അതു വായിക്കുവാൻ ബഹുജനങ്ങൾക്കു വൈമനസ്യമുണ്ടാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഗദ്യകാരൻ ഒന്നാമതായി നോക്കേണ്ടതു രചനാഗുണമാണ്. രചനയിൽ താഴെ പറയുന്ന അംശങ്ങൾ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടവയാകുന്നു:—

ശ്രവണസുഖം. ശ്രവണസുഖമുള്ള വാക്കുകൾ മാത്രമേ ഗദ്യകാരൻ പ്രയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. ഈ ശ്രവണസുഖം, മുഖ്യമായി, ഉച്ചാരണസൗകര്യത്തെ അപേക്ഷിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഉച്ചരിക്കുവാൻ സൗകര്യമുള്ള വാക്കുകളെ, ഉച്ചരിക്കുവാൻ സൗകര്യമുള്ളവിധത്തിൽ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിലാണു ശ്രവണത്തിനുള്ള സുഖം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. “ഖഗോളവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠന്മാരായവർ രണ്ടുനൂറു സംഗതികളിലിതരന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ക്ഷകിരണത്തിന്റെ സഹായമാവശ്യപ്പെടുന്നു.” ഈ വാക്യത്തിൽ ശ്രവണസുഖമില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങളും, അവയുടെ ദുഃശ്രവമായ സംയോഗവും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുക: (1) ഖഗോളവിജ്ഞാനീയം, ക്ഷകിരണം ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ നിരതകങ്ങളല്ലെങ്കിലും ശ്രവണസുഖമുള്ളവയല്ല. ഖ, ക്ഷ എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ സ്ഥിതിഭേദത്താൽ, അവയെ ആദ്യമായിച്ചേർത്തു തുടങ്ങുന്ന പദങ്ങളിൽ ഖഗോളാദികളായ പലതും ഉച്ചാരണസൗഖ്യമില്ലാതെ പോകുന്നു. ഖരം, ഖേദം ഇത്യാദികളിലെ ഖകാരംപോലെ സുഖമുള്ള ഖകാരമല്ല, ഇതിലുള്ളത്. അതിന്നു കാരണം ഖ എന്ന ഏകാക്ഷരമായ പദത്തെ അധികം അക്ഷരങ്ങളുള്ള ഗോളപദത്തോടു ചേർത്തു സമാസിക്കേണ്ടിവരുന്നതുതന്നെയാണ്. ഇതുതന്നെയാണു ക്ഷകിരണത്തിലും ദോ

ഷം: ക്ഷരം, ക്ഷാരം, ക്ഷിപ്രം, ക്ഷീരം ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ക്ഷ കാരത്തിനുള്ള പ്രാഥമ്യം യാതൊരു സുഖക്കേടിനും കാരണമാകുന്നില്ല. ക്ഷ എന്നു മാത്രമായ ഒരനുക്രമശബ്ദത്തോടു കിരണപദം ചേർത്തു സമാസിച്ചപ്പോൾ അതു നേരേ മറിച്ചുണ്ടു കാണുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ 'ഖഗോളം' അത്ര സുഖമായും 'ക്ഷകിരണം' നല്ല ശിക്ഷയായും തോന്നുന്നില്ല. ഇത് ഒരുദാഹരണം മാത്രമാണ്. ചില പദങ്ങൾക്കു പ്രകൃത്യാതന്നെ ദുഃശ്രവ്യമാണെന്നും, അവയെ ഗദ്യകാരന്മാർ വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണെന്നും മാത്രമേ ഇതിനർത്ഥം ധരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. (2) സംയോഗപശാലുള്ള ദുഃശ്രവ്യത്തിനു 'വിജ്ഞാനീയത്തിൽ ലബ്ധി', 'പ്രതിഷ്ഠനാരായവർ രണ്ടു' എന്നതുദാഹരണം. 'ർ', 'ൽ' എന്ന അലോക്ഷരങ്ങൾക്കു പരമായി അവയുടെ പൂർണ്ണരൂപമായ 'ര', 'ല' എന്നക്ഷരങ്ങളെ പദഭേദത്തോടുകൂടി വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഈ സുഖക്കേടിനു കാരണം. ഈ ദോഷം നവീനഗദ്യകാരന്മാരെ പലപ്പോഴും കണക്കിലധികം ബാധിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. നവീനരായ പലരും എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇതിനുദാഹരണം സുലഭമായിക്കാണാം. എന്നാൽ, അനശ്ചമമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യത്തിന് 'ർ', 'ൽ' എന്നവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിശ്രമത്തിനു സൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലാണെങ്കിൽ ഈ ദോഷം അത്ര ശോഭിച്ചില്ലെന്നു വരാം. രാമലക്ഷ്മണന്മാർ എത്രതന്നെ യോഗ്യന്മാരാണെങ്കിലും അവർ രണ്ടുപേരും ഉദ്യാനത്തിൽ ലബ്ധിതയായിവന്നുണ്ടുപ്രണവയെ വിരൂപയാക്കിയതു ശരിയായില്ല. എന്നാൽ സകലലോകങ്ങൾക്കും ഉപദ്രവകാരിണിയായി മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു പല കഠിനകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തിരുന്ന താടകയുടെ മേൽ, ലഘുവായ ദോഷത്തെ ബഹുതരമായ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി വിസ്മരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ മഹഷിയെ സംക്ഷിയാക്കി, അസ്രം പ്രയോഗിച്ചത് അത്ര സാരമാകാനില്ല. ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളിൽ മേല്പറഞ്ഞതിനുദാഹരണം കാണുക. (3) സന്ധികൃതമായിട്ടും ദുഃശ്രവ്യം വരാം. 'സംഗതികളിലിതരന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച ക്ഷകിരണത്തിന്റെ സഹായമാവശ്യപ്പെടുന്നു' എന്നതുദാഹരണം. 'സംഗതികളിൽ' എന്നതു

‘ഇതരന്മാർ’ എന്നതിനോടല്ലാ അന്വയിക്കുന്നത്; ‘സഹായ’ത്തിനോടാണ്. അന്വയബന്ധമുള്ള ആ പദങ്ങളുടെ നടുവിൽ ‘ഇതരന്മാരെ’ കൊണ്ടുവന്നു ചാടിച്ചതു കേൾക്കാൻ സുഖമുള്ളതല്ല. ‘രണ്ടു മൂന്നു സംഗതികളിൽ, ഇതരന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു’ എന്നിങ്ങിനെ നടുക്കുവെച്ചു മുറിച്ച് ഒരു വിശുദ്ധം കൊടുക്കുന്നതായാൽ ഈ സുഖക്ഷേപം ഞാവുന്നതുമല്ല. അന്വയത്തെ അനുസരിക്കാതെ സന്ധി ചേർന്നു വാക്യങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ദുഃശ്രവതപം കാണാവുന്നതാണ്.

അന്വയം. ഒരു വാക്യത്തിൽ അന്തർവിചിക്ഷിക്കുന്ന സംഗതികളെ അവസ്തുചിതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വെക്കുന്നതായാൽ ഗദ്യത്തിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഭംഗി തോന്നുന്നതാണ്. ‘ചേരുന്ന പടി ചേർന്നതന്വയം’ എന്ന നിയമം പദ്യത്തിൽ പക്ഷേ ആവശ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഗദ്യത്തിൽ ‘ചേരുന്നപടി’ ചേർന്നതായാൽ അതിൽനിന്നു ഗദ്യകാരന്റെ അശക്തി മാത്രം വ്യക്തമാകുന്നതല്ലാതെ വായനക്കാരെ യാതൊരു ചമൽക്കാരവും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. കർത്താവ്, കർമ്മം, ക്രിയ എന്നിങ്ങിനെ അന്വയത്തിൽ അന്തർവിചിക്ഷിക്കുന്ന അംഗങ്ങളും അവയുടെ വിശേഷണങ്ങളും അവയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന കാരകപദങ്ങളും അവ്യയപദങ്ങളും മറ്റും അതാതിന് ഉചിതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർന്നവന്നാൽ ഉള്ള സുഖം ഒന്നു വേറെയാണ്. പക്ഷേ, നവീനലേഖകന്മാരിൽ പലരും ഈ വിഷയത്തിൽ അത്ര മനസ്സികത്തുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിന്നു പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും മുഖ്യമായി എനിക്കു തോന്നുന്നത് അവർ ഏഴുതന്ന ഗദ്യത്തിലെ ആശയങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നതും വാക്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതും മലയാളരീതിക്കനുസരിച്ചല്ലാത്തതാണെന്നാണ്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു സ്വതന്ത്രയുള്ളതായ രീതി അല്ലെങ്കിൽ ശൈലി നമ്മുടെ സാഹിത്യവേദികൾക്കു പലപ്പോൾ പരിചിതമായ ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളുടെ ശൈലിയിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിനോടോ സംസ്കൃതത്തോടോ ഒത്തുനോക്കിയാൽ മലയാളവാക്യങ്ങളുടെ അന്വയം വളരെ ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും. കർത്താവ്, കർമ്മം, ക്രിയ, വിശേഷണങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ‘കിഴക്കോട്ടു കയ്യി’മായി

മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കാണാം. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിന്റെ യൊ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയൊ ശൈലിയെ അനുകരിക്കാതെ ദ്രാവിഡസാധാരണമായ മലയാളശൈലിയെ അനുസരിച്ചുതന്നെ അനവധസംയോഗം വന്നാൽ മാത്രമേ മലയാളഗദ്യത്തിന്നു രചനാഭംഗിയും തന്മയത്വവും ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. എന്നാൽ, ശുദ്ധമലയാളത്തിന്റെ ശൈലിയെ ഇന്നത്തെ മലയാളഗദ്യലേഖകന്മാരിൽ പലരും വളരെ വിരൂപപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാലറിയാം. ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരിൽ അധികം പേരും, ഒന്നുകിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അല്ലെങ്കിൽ സംസ്കൃതം ഈ രണ്ടാലൊരു ഭാഷ പഠിക്കുന്നതോടുകൂടി മലയാളം പഠിച്ചവരാണ്. സംസ്കൃതവിദ്യാത്മികർ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാത്മികർ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്കു തള്ളമ ചെയ്തു ശീലിച്ചവരായാൽ അവരുടെ ഭാഷ പലപ്പോഴും മലയാളശൈലിക്കനുസരിക്കാതെയായിപ്പോകുന്നു. അവരിൽ പലരും തള്ളമയല്ലാതെ സ്വയമായി എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതുവോറുകൂടി സംസ്കൃതത്തിന്റെയൊ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയൊ ശൈലി അവരറിയാതെ കടന്നുകൂടുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്, ഒന്നാമതു മലയാളത്തിൽത്തന്നെ അവതരിക്കുന്ന ചില ലേഖനങ്ങൾക്കുപോലും തള്ളമയായ കാണുചാരണം, തള്ളമയിൽ സംഭവിക്കാവുന്നവിധം ക്ലിഷ്ടമായ രചന സംഭവിപ്പാനും എടവരുന്നത്. മലയാളസ്പീകർ തമിഴുവേഷമോ ഇംഗ്ലീഷുവേഷമോ പാർസിവേഷമോ ധരിച്ചു മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുകയും മലയാളനടവടികൾപ്രകാരം നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ തോന്നാറുള്ള അഭിപ്രായമാണ് ഈ ഭാഷാന്തരമയയുള്ള മലയാളഭാഷ കാണുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാവുന്നത്. ഒരു തികഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷുവതിയുടെ വേഷം ധരിച്ച്, 'തനിവെള്ളയായ' ഒരു പുരുഷന്റെ 'അദ്ധ്യാധിക'മായി, അനുരൂപവേഷധാരിണിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയോടുകൂടി മോട്ടോർവണ്ടിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്ന ഒരു നാടൻ യുവതി 'ആയായി ന്റമ്'ണി! നിന്റെ തോന്നാസം' എന്നു നാടൻഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ നെററി ചുളിക്കാത്തവർ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? അതുപോലെതന്നെയാണു മുമ്പറഞ്ഞ ഭാഷാ കലർന്ന ഭാഷ വായിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്കും തോന്നുക.

അതിനാൽ, മലയാളികൾ ചെയ്യേണ്ടതു മലയാളമെഴുതുവോൾ മലയാളമട്ടിൽത്തന്നെ വാക്യങ്ങളാലോചിക്കുകയും എഴുതുകയുമാണ്. ശ്രീ. രവീന്ദ്രനാഥദാശോർ, മഹാത്മാ ഗാന്ധി മുതലായ മഹാനാർ ഉപദേശംകൊണ്ടും സ്വേദാഹരണംകൊണ്ടും കാണിച്ചുതന്നു തത്ത്വവും ഇതാണ്.

പദഭൂമിത്വം. സന്ദർശനസരിച്ച പദങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതാണ് ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു മിഴിവു തന്നുതന്നു വർദ്ധനുള്ള ഉപായം. ഒരു സന്ദർശനസരിച്ച ധ്വനിയെന്നതായ രസം യാതൊന്നോ അതിന്നുഗുണമായ പദങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതു രചനയുടെ ജീവനാകുന്നു. ശൃംഗാരം, കരുണം മുതലായി ഹൃദയത്തെ ദ്രവീകരിക്കുന്ന രസങ്ങൾ തോന്നേണ്ട സന്ദർശനസരിച്ച മധുരാക്ഷരഘടനങ്ങളായ പദങ്ങളും, വീരസാദികൾ തോന്നേണ്ട ദിക്കിൽ നല്ല ചൊടിയുള്ള പദങ്ങളും ആയാലേ ആ വക സന്ദർശനസരിച്ച വായിക്കുവാൻ സുഖമുള്ളൂ. 'പ്രഥമചയസ്സിനെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന ആ പ്രൗഢനാരിയുടെ വക്ത്രചന്ദ്രൻ പ്രമാസചന്ദ്രികാരശ്മികളാൽ സമസ്തതരണനാഭയേയും മനഃകൈരവങ്ങളെ വിടർത്തിത്തീർന്നതായാൽ, 'നവയൗവനോദയമായ ആ യുവതിയുടെ വദനേന്ദു പുഞ്ചിരി വെണ്ണിലാവൊളികളാൽ എല്ലാ യുവജനങ്ങളുടേയും മാനസകമുദങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചു'ലുള്ള ഭംഗി അനുഭവപ്പെടുമോ? 'സീതാവിധേ ഗതാൽ വിവശനായി സ്നാനപാനാശനങ്ങളിൽപ്പോലും മനസ്സുചെല്ലാതെ പ്രസ്രവണാദിയിലെ ആശ്രമങ്ങളിൽ അതിവിഹ്വലനായി നാൾ കഴിച്ചുപോരുന്ന കാലത്തു ശ്രീരാമൻ തന്റെ അനുജനോടു പേർപറയുന്നതിലുള്ള സഹതാപം, 'പ്രിയവിപ്രയാഗസംമൂഢനായി അപ്രാപ്തപദങ്ങളിൽക്കൂടി അശ്രമനായി പ്രസ്രവണപർവ്വതത്തിലെ പണ്ണിഗൃഹങ്ങളിൽ അതിമാത്രതപ്തനായി അഹസ്സുകളെ പിന്നിട്ടു പാർക്കുന്ന ശ്രീരാമൻ സ്വന്തം ഭാരതാവിനോടു ഭാരതപറയുന്നതായാൽ നമുക്കു തോന്നുമോ? കരിക്കലുമില്ല. 'ഇത്ഥം പഠഞ്ഞു ഗദയുമെടുത്തുകൊണ്ടുത്ഥാനവും ചെയ്തു ഗന്ധവാമാതമജൻ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഹൃദയവും ഉത്സാഹത്താൽ കൂടെ 'ഉത്ഥാനം' ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, 'ഏ പമ്പദിച്ചു ഗദയുപഹരിച്ചിട്ടു പാ

യുതനയനവിടനെഴുനീറു' എന്നാണു കേൾക്കുന്നതെങ്കിൽ നമ്മുടെ മനസ്സ് 'അവിടനെഴുനീല്ക്കുമോ? ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ പടങ്ങലുടെ ഭൗചിത്രമാണു രചനയുടെ ജീവൻ എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ വിഷയത്തിലും ഗദ്യലേഖകന്മാർ വളരെ മനസ്സികത്തേണ്ടതുണ്ട്'.

(തുടരും)

കെ. വി. എം.

ഇനിയങ്ങോട്ടുനോക്കേണ്ട.

(തുടർച്ച)

III

'വെരുമ്പടയൂർ' നാട്ടിന്റെ പേരിനും വെരുമയ്ക്കും മുഖ്യകാരണമായ ശിവക്ഷേത്രം പരിസരവാസികളായ പല സാധുക്കളുടേയും ഉപജീവനത്തിനുതകിയിരുന്നു. 'തൽക്കാലംവെച്ചു' ക്ഷേത്രഭരണം കൂറെ കഴപ്പത്തിൽ പെട്ടുകിടന്നതിനാൽ ക്ഷേത്രോപജീവികളുടെ കാലക്ഷേപമാറ്റം തെല്ലൊന്നടഞ്ഞുതുടങ്ങി. ക്ഷാരം ഭീമമായി വലിക്കുകയും ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നുള്ള സമ്പാദ്യം ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തതോടു കൂടി പല 'പാവ'ങ്ങളും കഷ്ടത്തിലായി. ഇങ്ങിനെ, ആ പ്രദേശത്തെ മുഴുവൻ ആക്രമിച്ചു സ്പ്പ്ലോവിഹാരം ചെയ്യുന്ന ദുർഭിക്ഷദേവന്മാരുടെ വിളയാട്ടത്തിനു പ്രധാനരംഗമായി, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തായ നായർവീടു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. ദാർഢ്യമഗമമായിട്ടുള്ള ആ ചെറുവീട്ടിലേക്കു കുറച്ചുനേരത്തേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ

* കാലത്തു കെട്ടിമേയറയ്ക്കയാൽ മഴനനഞ്ഞു നരമ്പി പഴുതു തുറന്ന പഴയോലാൾ അകത്തേക്കു വലിഞ്ഞും അലകും കഴുകോലുമെ

* വെരുമ്പടയൂരിന്റെ 'ഉണങ്ങിപ്പോയി' എന്നു മുഖ്യമായും അടിസ്ഥാനമാക്കിയെഴുതിയതാണു ഈ ഭാഗം.

പ്ലാം പുറത്തേക്കു തുറിച്ചും ദയനീയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ആ ചെറുവീട്, പട്ടിണികിടന്ന് എല്ലാം തോലും മാത്രമായി അതിൽ പാർന്ന ആളുകളുടെ ആകൃതിയോടു സാമ്യം വഹിച്ചിരുന്നു. അവിടവിടെ ഇടിഞ്ഞുവെള്ളിഞ്ഞ ഭിത്തിയിനേൽ മഴ ചോന്നൊലിച്ചു പാടുകൾ 'ഒട്ടകു പാഴാക്കിനചേട്ടകെട്ടഴിച്ചിട്ടുള്ള ചെങ്കുന്തളം'പോലെ അങ്ങുമിങ്ങും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ചിതൽകേറി മാറാല കെട്ടിയ പൂമുഖവും പല്ലമുളച്ചു കാടുവിടിച്ച മുറവും ആ വീട്ടിന്റെ 'അശ്രീകാ'ബാധയെ അതിനഗമമായ രൂപത്തിൽ കാണിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ 'ചേട്ടയ്ക്ക്'വിളയാട്ടുകളരിയാൽ ചമഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ ചെറുവീട്ടിന്റെ അകത്തേക്കു ഒന്നു നോക്കുക! കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു നാറത്തുണി മേലിട്ടു വെറും അസ്ഥി മാത്രമായ കോലത്തോടു കൂടി, ഒരു വൃദ്ധ അതാ ഒരാൾത്തു തലക്കു കൊമ്പൊളംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു! മരൊരിടത്തു അതാ മുഴുത്ത കരണാസം മൃത്തിഭവിച്ചതുപോലെ ദയനീയാകാരമായി ഉദ്ദേശം ഒരിരുപത്തഞ്ചു വയസ്സു ചെന്ന ഒരു യുവതി കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറച്ച് എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു ജീണ്ണിച്ച ചുമരും ചാരിയിരിക്കുന്നു! ചോന്നൊലിച്ച മേൽപ്പരയുടെ പഴുതുകളിൽ കൂടെ കടന്നുവന്ന 'ഓട്ടവെയിൽ' അവളുടെ വിളുത്ത മുഖത്ത് അതാ കളിയാടുന്നു! കണ്ടിൽപ്പോയ കണ്ണുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന നോട്ടങ്ങൾ എത്ര കഠിനഹൃദയത്തെയും അലിയിക്കുന്നവയാണ്. കവിൾത്തടം വിളുത്തൊട്ടിയ അവളുടെ മുഖത്തും, എല്ലുന്തി മുഴച്ച മാറിടത്തിലും, മെലിഞ്ഞു നേർത്തു വിളുത്ത കൈകാലുകളിലും, കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു മുഷിഞ്ഞ ഉടുപ്പിലും 'കലീനരാഗ്രണം' അതാ നിറം മാറി പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നു! എണ്ണതൊടാതെ 'പാറിപ്പട്ടൻ' ചകരിക്കു തുല്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ കേശവാശം ഒരു കാലത്തു 'നിലത്തഴവോലെ'തഴച്ചു ലസിച്ചിരുന്നതാണ്. വ്യാപ വേറെ പായിട്ടിരുന്നതി വിളമ്പിക്കൊടുത്തു മുഷ്ടമായുട്ടിയ അവളുടെ തരിവളു കിലുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ കൈകൾ, ദൈവമേ! ഒരു ചെറു തൊട്ടിട്ടു നാളെത്ര കഴിഞ്ഞു! ഒരു കാലത്തു ചമ്പകപ്പുതുമലരൊളിതിരുന്ന പൂമണിയിൽ പലവിധം ആഭരണങ്ങളുണിഞ്ഞു പ്രാണവല്ലഭനൊന്നിച്ചു മണിമാളിക മുകളിൽ ഇരുന്നു രസിച്ച ആ തരണി, കഷ്ടമേ! പട്ടിണികിടന്നു മെലിഞ്ഞു വി

ജനമരണിവഹഹൃദയംബുരഹദിവസകരോ ഭക്ത വാസല്യവരി
പുണ്ണചിത്തതാംബുരാശിഃ പാരാവാരതനയാഘനസ്തനയഗളാലംകൃ
തകങ്കമ കളഭകേസ്മുരികവരിമളപങ്കാങ്കിതവക്ഷഃസ്ഥലോ മുഹൂരവി
ശൂലവാണിനൈവമുക്തഃ”

ഈ ഗദ്യം മുഴുവൻ സംസ്കൃതമയമാണെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഭാ
ഷാസദൃശമായ മാധ്യമ്യം കരിക്കലും കേരളീയർക്കു അനാസപാദ്യമാ
യോ, അനാസാദ്യമായോ ഇരിക്കുന്നില്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പഠ
യേണ്ടതില്ലല്ലോ. വിഷ്ണുമായാചരിതത്തിന്റെ പ്രകൃതി ഇതാണ്.

ഈ ചമ്പുക്കൾ രണ്ടും മാസികമുഖേനയോ, അഥവാ ഗ്രന്ഥ
രൂപേണ തന്നെയോ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു സുലഭവും സുഗ്രഹവുമാ
വത്തക്കവണ്ണം ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ‘ചി
തലിന്റെ മുതൽപോലെ’ ‘പാരായുടെ തീരം’യായിട്ടു എന്റെ ഹ
ഥത്തിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥം. കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യം
കൊണ്ടോ, എന്റെ പുണ്യംകൊണ്ടോ ഇതു കിട്ടിയതെന്നു എനിക്കു
റിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഇനി ഉടനെതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാൻ
ശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

ഇ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി.

ജാതികളും വൃത്തിമയ്യാദികളും

മണ്ണാർചാട്ട് - തോറം

അന്ധിയും പൊന്നും വനവാസത്തിന്നു ദേവിയൊളെ കൊണ്ടു
പോരവാനായി വെള്ളിയന്തളക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അന്ധിയും പൊ
ന്നും വനവാസത്തു കൊണ്ടുചെന്നു, കേട്ടുകൊണ്ടാലൊ എന്റെ മ
കളു കന്യയാവേ! കിഴക്കുകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ ഏഴദിവസത്തെ വിര
ത്തുണ്ടുണ്ട് കിഴക്കുകൊല്ലത്തെനു വെള്ളിയന്തളം കേരിച്ചെല്ലുവാൻ
ചൊല്ലുകൂട്ടി. ആദിയാകുന്ന തെക്കുകൊല്ലത്തുന്നു മാലവെച്ചുപോര
മ്പോൾ വെള്ളിയന്തളക്കാരെ എന്ദിക്കു തന്നയച്ചിട്ടില്ല; വെള്ളിയന്ത

ഉത്തിൽ എനിക്കു കേറിക്കൂടാ; വെള്ളിയന്തളക്കയറ്റ് എനിക്കു വിടി
 ചുപോകാ; ആയതിനെക്കേട്ടു വെള്ളിയന്തളക്കാരണ്ടു വിണ്ടും പി
 ന്നാക്കും ഇങ്ങോട്ടു പോന്നു കേട്ടുകൊണ്ടാലൊ എന്റെ നല്ലമ്മേ ചെ
 ള്ളിയന്തളത്തിൽ കേറിക്കൂടാ എന്നു വെള്ളിയന്തളക്കയറു വിടിച്ചു
 ടാ എന്നു പല മൊഴിവാക്കും പറഞ്ഞു മുഖം മുനിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു ദേ
 വിയാളി. ആയതിനെക്കേട്ടു കിഴക്കുംകൊല്ലത്തുനല്ലമ്മ പൊന്നന്ത
 ളക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി പോഷ്തിരയും പാവയാനെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അ
 സ്ഥിയും പൊന്നും വനവാസത്തോളം കൊണ്ടുപോയാണി, മകൾ
 കന്യയാവിനോടു പൊന്നന്തളത്തിൽ കേറിപ്പോരുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി
 കോളു, പൊന്നന്തളത്തിൽ കേറിക്കൂടാ എങ്കിൽ പോഷ്തിരപ്പാമേ
 റിപ്പോരുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടിക്കോളു. ആയതിനെക്കേട്ടു പൊന്നന്തള
 കാരു പോഷ്തിരയും പാവയാനും വനവാസത്തെയ്ക്കുങ്ങോട്ടു നിവിരെ
 ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. എന്തിങ്ങുപോന്നെന്റെ പൊന്നന്തളക്കാരെ
 എന്തിനായിട്ടു പോഷ്തിരയും പാവയാനയും പോന്നു. കിഴക്കും
 കൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ പൊന്നന്തളത്തിൽ കേറിപ്പോരുവാൻ ചൊല്ലുകൂ
 ട്ടി, പൊന്നന്തളത്തിൽ കേറിക്കൂടാ എങ്കിൽ പോഷ്തിര പുറമേറി
 പോരുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി. പൊന്നന്തളത്തിൽ എനിക്കു കേറിക്കൂടാ
 എന്റെ അന്തളക്കാരെ പോഷ്തിരപ്പാഞ്ഞെനിക്കിരുന്നുകൂടാ എന്റെ
 പാവയാനെ. കമ്പത്തിൽകാലേനിക്കു ചവുട്ടിക്കൂടാ, കടുക്കയറെ
 നിക്കു വിടിച്ചുകൂടല്ലോ. ചമ്മട്ടിക്കോലാലേ എനിക്കുടിച്ചുകൂടല്ലോ, കു
 തിരത്തേക്കും എനിക്കു തേങ്ങിക്കൂടല്ലോ. ആദിയാകുന്ന തെക്കുംകൊ
 ള്ളത്തുണു ഞാൻ പോരുമ്പോൾ പോഷ്തിരയേനെ എനിക്കു തന്നയ
 ച്ചിട്ടില്ല പാവയാനെ. അന്നതിനെക്കേട്ടു പാവയാനും വെള്ളോടിക
 ളും നിറംകെട്ടു മുഖംവാടി' വീണ്ടും പിന്നാക്കം കിഴക്കുംകൊല്ലത്തെക്കു
 വന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ചോദിച്ചു കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ല
 മ്മ എന്തേ എന്റെ പൊന്നന്തളക്കാരെ അസ്ഥിയും പൊന്നും വന
 വാസത്തിന്നു മകൾ കന്യയാവിനെ കൊണ്ടുപോമാഞ്ഞത്? പൊ
 ന്നന്തളത്തിൽ കേറിക്കൂടാ എന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടി. പോഷ്തിരപ്പാത്ത്
 ഇരുന്നുകൂടാ എന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടി. അങ്ങോട്ടു പോയ തെങ്ങൾ മുഖം
 കെട്ടിങ്ങോട്ടു മടങ്ങിപ്പോന്നുവല്ലോ. എന്റെ നല്ലമ്മേ. ആയതിനെ

ക്ഷേത്ര നല്ലമ്മയുണ്ടു കോവിലന്നം കുടിപ്പിന്നാവിനെ വിളിച്ചുകൂട്ടി പാ
 വയാനും കാരിയാനെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി കേട്ടുകൊണ്ടാലൊ എന്റെ
 പാവയാനെ കരിയാനയെ അസ്ഥിയും പൊന്നും വനവാസത്തോളം
 കൊണ്ടുപോയാണീ എന്നു കല്പിച്ചു. കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ പോ
 രുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടിക്കോളൂ. ഏഴദിവസത്തെ വിരത്തുണ്ടു ഇവിടെ ഭ
 രുങ്ങിട്ടുണ്ടു എന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടിക്കോളൂ. നിന്നെ മാലവെച്ചു നിന്റെ ഭ
 രുത്താവു കിഴക്കുംകൊല്ലം ചോണാട്ടു പന്നിരിപ്പുണ്ടെന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടി
 കോളൂ. അന്നതിനെക്കേട്ടു പാവയാനണ്ടു കാരിയാനപ്പാമേരി കോ
 വിലന്നംകുടിപ്പിന്നാവിനെ കൂട്ടി അസ്ഥിയും പൊന്നും വനവാസത്ത
 ക്കു നിവിരെ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. കേട്ടുകൊണ്ടാലൊ എന്റെ മ
 കൾ കന്യയാവെ കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ കാരിയാനപ്പാമേരി കി
 ഴക്കുംകൊല്ലത്തക്കങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി. മാലവെച്ചു മ
 കൻ കിഴക്കുംകൊല്ലത്തിരിപ്പുണ്ടെന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടി. ഏഴനാളത്തെ വി
 രത്തുണ്ടും കഴിഞ്ഞു പോരുവാം എന്നു ചൊല്ലുകൂട്ടി നല്ലമ്മ. കാരി
 യാനപ്പാമേരി എനിക്കു കേരിക്കൂട്ടല്ലൊ ആനക്കുണ്ടക്കും എനിക്കു കുണ്ട
 ണിക്കൂട്ടല്ലൊ. കററക്കയറിൽ എനിക്കു ചവുട്ടിക്കൂട്ടല്ലൊ. കിഴക്കും
 കൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടിയതു കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു
 നല്ലമ്മയിന്റെ മകനല്ല എന്നെ മാലവെച്ചുത്. കിഴക്കുംകൊല്ല
 തക്കു ഞാൻ പോരേണമെങ്കിൽ പൂണെ മാലവെച്ചു ഭർത്താവിവി
 ടെ വന്നേ ഞാൻ പോരികയുള്ളൂ. നിറത്തോടെ പോയ കോവില
 ന്നം കുടിപ്പിന്നാവും പാവയാനും നിറകെട്ടു മുഖം വാടി കിഴക്കും
 കൊല്ലത്തക്കിങ്ങോട്ടു വന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. കേട്ടുകൊണ്ടാലൊ എ
 ന്റെ പാവയാനെ അസ്ഥിയും പൊന്നും വനവാസത്തിന്നു മകൾ
 കന്യയാവു പോന്നില്ലെന്നു എന്നു ചോദിച്ചു. മാലവെച്ചു മകൻ ചെ
 ന്നല്ലാതെകണ്ടു പോരില്ലാ മകളു് എന്നു ചൊല്ലി. ആയതിനെക്കേട്ടു
 ചോണാട്ടുണ്ണിപ്പൊന്നകനണ്ടു കടതകവല്ലോക്കോട്ടുകൂടി ഉയർത്തിപ്പി
 ടിച്ചു മകടക്കടയും കുത്തിപ്പിടിച്ചു കൈവിളക്കും ഏകുത്തിപ്പിടിച്ചു ആ
 ലവട്ടവും വീശിപ്പിടിച്ചു വെഞ്ചാമരയും ഉരുണ്ടു ശംഖ് വളഞ്ഞു കൊ
 റു പരന്നു താളം പിന്നയെന്നു നാഗവെള്ളിപുകുഴലോട്ടുകൂടി അസ്ഥി
 യും പൊന്നും വനവാസത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. കേട്ടുകൊണ്ടാ
 ലൊ എന്റെ മാലവെച്ചു മകൾക്കുഴൽ മുടിദേവിയാളെ നമുക്കു കിഴ

ക്ഷംകൊല്ലം ചോണാട്ടുചെന്നു ഏഴദിവസത്തെ വിരത്തുണ്ടുണ്ടു ആ
 ദിയാകുന്ന വടക്കുംകൊല്ലത്തെക്കു നമുക്കു പോകേണ്ട? എന്നതിനെ
 കേട്ട മകൾ കന്യകാവുണ്ടു ആയിരം കണ്ണുമുള്ള അച്ചപ്പള്ളിമേതാള
 നെ വിളിച്ചുകൂട്ടി മൂന്നു മുഖമുള്ള നാഗംകൊണ്ടു മുടിക്കണിഞ്ഞു പടം
 കൊണ്ടു കുടപിടിച്ചു ആടുകൊണ്ടടിക്കിട്ടു കൂറുകൊണ്ടു മുടിക്കിട്ടു മണി
 ശൃലം കയ്യിലേന്തി അച്ചപ്പള്ളിമേതാളും തോളോടി തന്റെ ഭത്താവു
 വല്ലക്കും ഓടി കരകൊണ്ടു. കൊട്ടുവെടി ആലവാരത്തോടുകൂടി ജ
 ണ്ണോരു വനവംസത്തുനിന്നു കിഴക്കുംകൊല്ലം ചോണാട്ടുക്കു നിവിരെ
 ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. മകൾ കന്യകാവിന്റെ വരവുകണ്ടു നല്ലമ്മ
 തുക്കുവിളക്കു തുരടുവിളക്കു കാക്കൽവിളക്കു കതിർവിളക്കു നിന്നെരി
 ഞ്ഞു കത്തുന്ന മന്താരമണിവിളക്കു നാലുസംഘം മണിവിളക്കും കള
 ത്തിവെച്ചു കാലുകുറിയ ചന്ദനക്കുതിർകൂട്ടിലും വലിച്ചിട്ടു തപ്പിഴിഞ്ഞി
 ന പഞ്ഞിനിമെത്തയും ഇടമലത്തി പടിഞ്ഞാററിയാത്ത പൂമന്ത്ര
 ശാലയിൽ മുത്തുപ്പാ രത്നപ്പാ അരിപ്പാ പൊരിപ്പാ നെൽപ്പാ പൂ
 പ്പാ ഏഴു സംഘം പറയും നിറച്ചുവെച്ചു മഞ്ഞത്താലത്തിൽ അരി
 പൊരിയും വെച്ചു അരിയെറിഞ്ഞുകൊള്ളിപ്പാനായി ഉത്തരിയം
 കെട്ടി കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ. മഞ്ഞത്താലം പൂത്താലം കൈ
 പ്പിടിച്ചു നരവരമണിവിളക്കോടുകൂടി പൊന്നിൻപോർ പടിക്കൽ
 നിവിരെചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. അരിപൊരി വാരിയെറിഞ്ഞു പൂ
 കൊണ്ടു ആരാധനയും കഴിച്ചു കൊട്ടുവെടി ആലവാരത്തോടുകൂടി മ
 കളെക്കൊണ്ടു ചെന്നകുംകൊള്ളിച്ചു. കണ്ണാടിയൊത്ത പൂമന്ത്രശാ
 ലയിൽ കാൽപൊടി തട്ടി മകൾ കരകൊണ്ടു മച്ചിനിയൊത്ത മുരി
 യറയിൽ ചെന്നു ആദികിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു ചന്ദനക്കുതിർ കൂട്ടി
 നേൽ അരയിരുന്നു ഏഴനാളത്തെ വിരത്തുണിന്നായി പരിചിനാ
 ലെ ചെന്നു കുടിയിരുന്നു. ഹരഹരയെന്നു ചൊല്ലി അരയിരുന്നു,
 ശിവശിവ എന്നു ചൊല്ലി കുടിയിരുന്നു. ഇന്നിത്താനെ കേട്ടുകൊണ്ടാ
 ലെന്റെ ഭത്താവെ ഏഴനാളത്തെ വിരത്തുണ്ടുണ്ടിട്ടുവേണം ആദി
 യാകുന്ന വടക്കുംകൊല്ലം ചോണാട്ടുക്കു നമുക്കു പോകുവാൻ എന്നു
 ചൊല്ലി ചന്ദനക്കുതിർ വാതിലും അടച്ചുപൂട്ടി പല പഴിവാക്കും പട
 പറഞ്ഞു പരിസുഖമായിട്ടുരയിരുന്നു.

(തുടരും)

കൊണ്ടു ആദ്യവിശേഷണത്തെ സൂര്യന്റിലും അന്വയിപ്പിക്കണം. വിഷ്ണുപദത്തിനു, വിഷ്ണുചരണം എന്നതുകൂടാതെ, ആകാശം എന്നൊരർത്ഥമുള്ളതും പ്രകൃതത്തിൽ അനുസന്ധേയമാകുന്നു. വിഷ്ണുപദഭേദം സൂര്യനുമുള്ളതിനാൽ തദപാചകപദത്തേയും സൂര്യനോടു സംബന്ധിപ്പിക്കണം. ചക്രത്തിനു സൂര്യനോടുള്ള സാമ്യം ശ്ലീഷ്ടങ്ങളായ, 'പദ്മാകര' 'വിഷ്ണുപദ്'ങ്ങളിൽനിന്നാണു ഗച്ഛമാകുന്നത്. ശ്ലേഷോത്ഥാപിതമായ ഉപമാലങ്കാരമാണ് ഈ പദ്യത്തിന്റെ ഹൃദ്യതക്കു മേതുവായിരിക്കുന്നത്. ഇത്രത്തോളമൊന്നും വ്യാഖ്യാതാവു ചൂന്നുനോക്കി ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടില്ല. ശ്ലേശസഹനത്തിൽ പെറ്റപ്പും മടുപ്പും ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണമാണല്ലോ.

വ്യാഖ്യാനമഴുതുന്നതു മൂലാർത്ഥം ചെയ്തില്ലെടുത്തി പാമരന്മാരായ വായനക്കാർക്കു അറിവുള്ളവരാക്കിത്തീർന്നതിനാണെങ്കിൽ തന്മൂലം അർത്ഥം ഇതിലേക്കു ഈ വേലക്കു പൊരുട്ടാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിനായിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാണെങ്കിൽ, ആ വേല നിലനില്ക്കുന്നതിന്നു ഈ ലോകമല്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നതോളം മണ്ടന്മാരാണെന്നു വന്നാലോ പാഠ്യപുസ്തകത്തിന്നു വ്യാഖ്യാനമഴുതേണ്ടുന്നതുമാണു ഇതിലേക്കു വ്യാഖ്യാനം ആ പ്രേലോകത്തോടു ആകാണു അസാന്നമായി തന്മൂലനോടു പറയേണ്ട പദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്തിനെയെന്നുള്ളൊന്നാണു.

സുകവിയവസിപാഠം
 ദ്രസഗതിമപഹായം
 വിബുധവരസമാജേ
 ഗുരുകലവിമുഖാന